

"Jobb valaminek a befejezése, mint az elkezdése."

2008. December 31.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2008. 12. 31.

A mi segítségünk, ó évi istentiszteletünk megszentelése és megáldása jöjjön az Úrtól, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök és igaz Isten. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy Ó Év napján itt lehetünk a Te gyülekezetekben, a Te szent hajlékban, s emlékezhetünk mily csodálatos ajándékokat adtál nekünk az elmúlt évben is. Ó, Urunk, engedd azonban, hogy az emlékezésünket ne a saját szándékunk vezesse, hanem tudjuk szemünk elé venni a Te Igédet, szívünkbe helyezni annak bölcsességét, s úgy végiggondolni mindent, hogy a Te szemmeddel látjuk a múltat, a jelent s a jövőt. Ámen.

Kedves Testvéreim, Istennek Igéje, melynek alapján az Ő üzenetét hirdetni kívánom köztetek, írva található a Prédikátor könyvében. A Prédikátor könyve 7. részében, a 8-10. versekben.

Jobb valaminek a befejezése, mint az elkezdése. Jobb türelmesnek lenni, mint kevélynek. Ne bosszankodj föl lelkedben hirtelen, mert a bosszankodás az ostobák szívében tanyázik. Ne mondd azt, hogy miért voltak jobbak a hajdani napok a mostaniaknál, mert nem bölcs dolog, ha ilyet kérdezel! (Préd 7,8-10)

- Eddig Istennek Írott Igéje -

Kedves Testvéreim, az év utolsó napja hagyományosan egyfajta számvetés az embernél. Mit értünk el, meddig jutottunk, vajon sikeres vagy sikertelen volt a magunk mögött hagyott időszak? Az elmúlt 365 napra ha visszanézünk, látunk olyant is, olyant is. De először mégiscsak gondolkozzunk el azon, hogy mit is jelent a siker.

Sokak számára az a siker, ha anyagilag megerősödtek, gazdagabbak lettek. A világnak és Magyarországnak is a gazdag embereiről évente ilyenkor év végén megjelenik egy könyv, ki a 100 leggazdagabb ember. Ezek ilyenkor büszkén kihúzzák magukat. Aztán mindazok az emberek ünnepelnek év végén különlegesen, akik valamiféle hatalomra tettek szert. Ha egy katonatisztet vagy egy rendőrt előléptettek, akkor ő úgy gondolja, hogy sikeres éve volt. Ha egy politikusból még befolyásosabb tényező lett, úgy gondolja, neki is nagy sikere volt. És, valljuk be őszintén, az emberek is a szép autók, az életben sikeres pénzügyi, vagy hivatali tranzakciók, esetlegesen új barátok szerzése alapján állapítják meg, hogy vajon sikeres vagy sikertelen volt az év.

És bizony-bizony az ember ilyenkor, ha visszanéz, akkor láthatja, hogy volt olyan pillanat, amikor sikeresnek tűnik, volt olyan, amikor nem. Egyszer sikerült, egyszer nem. Egyszer megvalósultak az álmaink, más álmaink nem valósultak meg.

A Prédikátor azt mondja, hogy jobb valaminek a befejezése, mint az elkezdése. Miért? Mert a Prédikátor olyan ember volt, mint általában a józan emberek, általában a becsületes emberek, hogy nem elkezdni szerette a dolgokat, hanem amit megcsinálnak, azt fejezzük is be. És amit befejeztünk, annak biztos, hogy megértük a végét, azt Isten segédelmével remélhetőleg tisztességgel, becsületesen meg tudtuk érni, meg tudtuk csinálni.

Amit elkezdünk, annak sosem biztos, hogy a végére érünk. Vannak olyan munkák, amiket elkezdett valaki, csinálják most, és majd egy harmadik-negyedik személy lesz az, aki még mindig azt mondja, hogy nem fejeztem be, csak beálltam a sorba. A keresztyén hitvallók, a lelkipásztorok, és ki tudja, hány ilyen munka van még, aminek nincs befejezése, hiszen az emberek adják egymásnak a stafétabotot. Egy családnak, egy névnek a megőrzése is ilyen. A család tisztessége, a nagypától az apa, az apától a fiú veszi át. És így meg tovább, nem lehet befejezni. Nem lehet szakaszolni, mert ugye arról szól az egész, hogy az utolsó pillanatig, a világ végezetéig, az ítélet napjáig meg kell őrizni, ragaszkodni kell hozzá, az egyházunkhoz, a hitünkhöz, a családukhöz, a népünkhöz, a nemzetünkhöz, mindazokhoz az értékekhez, amelyek nem foghatók be egy emberélet határai közé.

Mindenesetre a Prédikátor úgy gondolja, hogy amit már befejeztünk, amit már megettünk, az a miénk, az már jó helyen van. Amit elkezdünk, az még magában hordozza a sikertelenségnek, a kudarcnak, az elbukásnak a lehetőségét is. Ugyanakkor törvényszerű, hogy minden zárás után egy új kezdet következik. Minden Ó Év után jön egy Új Esztendő, és jó dolog, ha az ember türelmes tud lenni. Türelmesen tudja nézni a világot, amelyben él, és nem kevélykedik, nem fuvalkodik fel a múlt sikerein. Nem azt mondja, én elértem valamit, de jó nekem, és ide most még többet, még többet, még többet! Hanem azt tudja mondani, hogy amit az Isten ad, azt megköszönöm, azért hálát adok, de nem tekintem szákmánynak. Sem a jelent, sem a múltat, sem a jövőt. És éppen ezért türelmes emberként nem bosszankodom, akkor sem, ha a múlt nem olyan szép, mint amilyennek látni szerettem volna, ha a jelen nem annyira tökéletes, nem annyira álomi, mint amilyennek akarjuk, hogy legyen, vagy amilyen jelenért, pláne amilyen jövőért dolgozni szeretnénk.

Az ostoba ember az, aki bosszankodik – mondja a Prédikátor. De miért? Kedves Testvéreim, mindannyian hisszük és valljuk, ugye, hogy a múltunkat, a jelenünket és a jövőnket is Isten kezéből vesszük át. Az Isten eleve elrendelte, hogy velünk mi legyen. És itt kell, hogy bekapcsolódjon, itt kell, hogy előjőjön belőlünk az a bizonyos másként-gondolkodó, akiről oly sokat beszélnek a mai világban, hogy mindenki egy kicsit másként gondolkodó, hát a keresztyén ember másként gondolkodása ezen a ponton törhet elő.

Mégpedig az, hogy, kedves Testvéreim, nekünk nem az a kérdés, és nem az jelenti a keresztyén ember számára a sikert, vagy éppen a veszteséget, hogy gazdagabb lett-e vagy szegényebb. Amikor meghúzza a zárószámadást, nem az

a kérdés, hogy erős és hatalmas-e a gyülekezet, az egyház, amelyben élünk, vagy éppen zsugorodik. A kérdés az, hogy hűségesek tudtunk-e maradni a Krisztushoz. Mert a múltunkat, a jelenünket, a jövőnket kapjuk. Azokat az embereket, akik körülvesznek minket az életben, azokat is kapjuk, vagy kaptuk ajándékba.

Hiszen hány emberrel ismerkedünk meg, vagy ismerünk meg életünk folyamán, akik az országnak a másik feléből jöttek, és ráébredtünk, hogy szót tudunk érteni egymással. Vagy ők telepedtek le itt, vagy mi költöztünk ide, és ráébredtünk, hogy a helyiek közül, vagy az idegenek között vannak jó emberek, akiket az Isten ide vezérelt hozzánk, mondjuk így, ajándékba kaptuk a barátainkat, ajándékba kaptuk az ismerőseinket, a rokonainkat. Ajándékba kaptuk a helyet, ahova születtünk. Ajándék, és Isten rendelte el. Nem a mi akarattunk.

És, gondolatok bele, hányszor fordult elő, akár az elmúlt évben is, hogy megfeszített erővel dolgoztunk valamiért, és nem sikerült. És volt olyan másik dolog, amit az ember szinte csak félvállról vett, úgy gondolta, hogy hát talán nem is olyan fontos, és összejött, és meglett, és megkaptuk, mint egy ajándékot az Istentől.

Nos hát, éppen ezért, a keresztyén ember ha ráébred arra a bölcsességre, hogy türelmesen el kell fogadni Istentől, amit ad, akkor már csak egy újabb kihívás van az életében. Hogy tudja-e ezt megköszönni. Méltósággal átvenni az Isten ajándékait. Tudtuk-e ezt az elmúlt évben? Amikor valami úgy történt, ahogy szerettük volna. Amikor öröm volt a szívünkben. Tudtuk azt mondani, hogy „köszönöm, Uram!” Tudtuk-e azt mondani embertársainknak, hogy hála a Krisztusnak, Ővé a dicsőség azért, mert nekem jól megy a sorom.

És amikor nehéz helyzetben voltunk, amikor egyedül voltunk, „amikor elhagytak, mikor a lelkelem roskadozva vittem”, amikor Titeket elhagytak, amikor a lelketeket roskadozva vittétek, tudtátok-e akkor is azt mondani, hogy még mindig Istené egyedül a dicsőség. Mert ez a Ti sikeretek vagy sikertelenségetek. Egymással folytatott szópárbajainkban és kisebb-nagyobb csatáinkban-harcainkban tudtuk-e méltóan maradni a Krisztushoz. Érvekkel harcolni érv ellen, de szeretni azt a felebarátot, aki tagja ugyanannak a gyülekezetnek, vagy aki éppúgy Isten gyermeke, mint én magam.

Vajon a vágyainkban, az álmainkban, és mindabban, ami ebből gyakorlatban megvalósult, keresztyének voltunk-e? Krisztushordozók voltunk-e? Mert ez a mércéje a mi elmúlt évünknek.

Nem véletlenül mondja azt a Prédikátor, hogy „ne mondd azt, mért voltak jobbak a hajdani napok a mostaniaknál”. Merthogy gyakran mondjuk. Ti is mondtátok már, én is mondtam már, hogy amikor én még fiatal voltam... Azokban az időkben, amikor még tele volt ez a templom... Azokban az időkben, amikor még tisztábbnak láttuk a világot, tele voltunk ábrándokkal, talán egy kicsit fiatalosabb volt bennünk a hit, talán voltak mellettünk olyan társak, akik most nincsenek, talán nem voltak olyanok, akikről most szeretnénk, hogy bár ne lennének. Milyen volt akkor? Más.

Csak, kedves Testvéreim, észre kell venni, hogy az is az Isten ajándéka volt, és ez is az Isten ajándéka, amiben vagyunk. Az is az Isten szándéka szerint történt, és ez is. Mert ahogy a múlt is a próbája volt a mi hitünknek, a jelen is arra való, hogy minket megpróbáljon. Hogy minket hitvallásra hívjon fel embertársaink előtt. Úgy kell nézni ezt az egész életet a keresztyén embernek, hogy persze, benn élünk a világban, érvényesek ránk a világ szabályai, mi is egyszer fönt vagyunk, egyszer lent, egyszer gazdagabbak, egyszer szegényebbek, egyszer hatalmasabbak, máskor talán alávetettebbek embertársainknak, néha talán összejönnek az álmaink, és sikerül minden, amiről úgy gondoljuk, hogy a mi szempontunkból fontos, máskor nem.

Csak hogy, kedves Testvéreim, nekünk azt kell meglátni, hogy ami nem sikerült, az nem biztos, hogy azért nem sikerült, mert mi nem tettünk meg mindent, vagy nem voltunk elég jók, vagy valamit hibáztunk. Előfordulhat, hogy egyszerűen az Isten döntése más volt. Amikor azt akartuk, akkor nem egy irányba mentünk a mi mennyei Atyánk akarásával. De amikor belátjuk ezt, akkor krisztushordozók maradunk-e? Hogy az Isten dönthet a mi ellenünk.

És egy másik alkalommal, amikor talán csak fél szívvel csináltunk valamit és sikerült, és érezhettük azt, hogy előre haladunk, lehet, hogy amit fél szívvel csináltunk, az volt az Isten akarata szerint való. És azért volt rajta az Isten áldása, mert azt mondta, végre arra mérsz, gyermekem, amerre én akarom, amerre vinni akartalak. És ki tudja, még hány dolog miatt, az Isten a saját szuverén akaratából megáldhatja vagy keresztyül húzhatja a mi számításainkat.

De csak akkor, ha földi fejjelel gondolkodunk. Ha a mi megváltó Krisztusunk gondolatait tesszük a magunkévá, ha az Ő tanítását és a Szentírást húzzuk magunk elé, akkor láthatjuk azt, hogy ez a világ számunkra, keresztyén emberek számára nem más, mint egy akadálypálya, amelyben a leküzdendő feladat nem az, hogy vajon át tudunk-e ugrani, vagy át tudunk-e mászni egy akadályon, hanem hogy hogyan viselkedünk, amíg végigmegyünk ezen a pályán. Milyen megnyilatkozásaink vannak.

Tudjátok, hasonlít ez ahhoz, mint amit egy filmben láttam, hogy szuperügynököket felvételiztettek. És sok szék volt egymás mellett, mindegyikben ott ültek az amerikai hadseregnek a különböző egyetemeknek a legkiválóbb fiai. És beültettek melléjük egy néger fiatalembert, rosszul öltözöttet, és azt mondták, hogy most lesz a felvételi. Kiosztottak mindenkinek papírt meg tollat. Igen ám, de a székekhez nem tartozott asztal, csak egyetlen egy asztal volt a szobában. S ezek a szuper okos emberek elkezdték a térdükön kitölteni a papírt, átszúrták, a másik próbálta a székének az oldalát, letérdelt hozzá. Ez a néger fiatalember megfogta ezt az egy darab asztalt, odahúzta maga elé, és elkezdte kitölteni a tesztet. És nem az volt a kérdés, hogy jól vagy rosszul tölti ki, hanem hogy megtalálja-e a megoldást, hogy van egy asztal a szobában, amit fel lehet használni.

Az Isten amikor ránk néz, akkor ezt kérdezi tőlünk. Az elmúlt évben megtaláltatok-e engem, mint választ az élet kérdéseire? Tudtatok-e hozzám jönni, ha békétlenség volt a szívetekben, tudtatok-e nekem hálát adni, ha volt miért, erősödött-e a kapocs közöttünk, vagy éppen gyengült? Mert ez a mi keresztyénségünk fokmérője. Hogy jobban és rosszban ki tudunk-e tartani Isten mellett.

Nem véletlenül mondják nagyon gyakran, kedves Testvéreim, hogy az Egyház a menyasszony, Krisztus a vőlegény. Egyfajta házastársi viszonyhoz hasonló kapcsolat köti össze Istent és az Ő Egyházát, a híveket és a Mestert. Kitarítottunk-e az Isten mellett jóban és rosszban? Dicsőítettük-e a nevét? Segítettük-e, tettünk-e érte akkor is, hogyha ez lemondással járt, s tudtunk-e megemlékezni róla akkor, amikor éppen a más miatti öröm talán elvonta a figyelmünket.

Kedves Testvéreim, ez legyen az alapja a mi ó évi számvetésünknek. Ne csak ebben az évben, hanem minden évben, minden helyzetben, amikor valaminek a végére érünk. Amikor eljutunk oda, amit így fogalmaz a Prédikátor: „jobb valaminek a befejezése, mint az elkezdése”, akkor ezt a kérdést tegyük fel magunknak. Mert igaz keresztyén emberhez ez az egyetlen kérdés: tudtam-e hűséges maradni az én Megváltómhoz? Ha igen, sikeres volt az esztendőm. Ha nem, ezt kell megtanulnom, ebben kell jobbá válnom.

És van, ami előttünk áll, egy következő év. Itt van nemsokára a 2009-es esztendő, ahol újra próbára leszünk téve, hitünk és erőnk egyaránt, s ahol újra csak egy kérdést fog feltenni nekünk az Isten: tudtok-e majd hűségesek maradni hozzám, 2009-ben is. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked az elmúlt esztendőt. Annak minden gyarapodását és minden veszteségét. A harcokat, azokat is, amelyeket talán elkerülhettünk volna, de ma már csak arra jók, hogy tanuljunk abból, hogy mily hibákat követtünk el. Mindenség Istene, engedd hát, hogy épp ezért ne földi gondolkodásmóddal, földi emberként nézzük csupán a múltat, hanem mint lehetőséget a hálaadásra, hogy elhordoztál minket, hogy megköszönjük, amit talán elfelejtettünk megköszönni, amikor vagy a kétségbeesés, vagy a túlzott öröm elvonta figyelmünket, s add, hogy ha nem tettük volna, akkor ebben az utolsó perceiben, utolsó óráiban az évnek köszönetet mondjunk azért, hogy élünk engedsz.

Mindenség Istene, hisszük és valljuk, hogy minden lépésünk a Te dicsőséged szolgálta, vagy kellett volna, hogy szolgálja, ha nem tettük jól. S Tőled kérjük a kegyelmet, az áldást az elkövetkezendő évre, ahogy tettük a magunk mögött hagyottban is. Urunk, te légy gyámolunk és segítőnk. Te légy az, aki békességben elengeded a múltat, és reménységet adsz az előttünk álló esztendőre. Mindenség Istene, add, hogy tudjunk hűségesek maradni, s tudjunk testvérként gondolni egymásra, minden emberre, de mindenek fölött a Te szent Fiadra, a mi Urunk Krisztusra, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Istennek, a mi Atyánknak szeretete, az Ő szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme, és a Szentlélek gondviselő közössége légyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.